HÁJEK

Naše noviny

listopad 2026

OBSAH

- Program DSH
- Pozdrav
- Kvíz
- Zajímavosti
- Literární dílna
- Rozjímání
- Představujeme
- Povídka měsíce
- Kaleidoskop
- Info z domova

Srdečně vítáme nové obyvatele, kteří nastoupili do našeho DS.

Pavla Vrtišková,
Nataša Lillingová,
Vladislava Hušková

Zpravodaj Hájek vychází v nákladu 200 výtisků pro potřeby obyvatel Domova seniorů Praha 4 Háje, K Milíčovu 734 a je neprodejný.
Na vydání spolupracují: Monika Stajnerová, Dagmar Zavadilová, ředitelka DS, ve spolupráci s klienty DS.

DOMOV PRO SENIORY HÁJE

PRAHA PRAGUE PRAGA PRAG

KULTURA

1. 11. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

Téma: Světlo, které nehasne

O každodenním setkávání s Boží dobrotou a porozuměním. Slovo: Matěj Hájek s hudebním doprovodem

4. 11. středa 10:00 SÁL

DŮVĚRNÍCI

Listopadové setkání zástupců obyvatel s vedením domova.

9. 11. – 12.11. pondělí - čtvrtek

MYSLIVECKÝ TÝDEN

Již čtvrtým rokem jsme si pro vás připravili Myslivecký týden a jste srdečně zváni si zasoutěžit v různých disciplínách, podívat se na myslivecký dokument a celý týden pak zakončit mysliveckou zábavou s vyhlášením těch nejlepších.

18. 11. středa 14:00 SÁL

HUDEBNÍ VYSTOUPENÍ DUO DOMINO

Srdečně vás zveme na hudební vystoupení, při kterém vystoupí zpěvák Tomáš Vejvoda. Poslechneme si nostalgické melodie a retro písně z repertoáru českých pěveckých legend.

19. 11. čtvrtek 10:00 ERGOTERAPIE

BÁBOVKY

Zveme vás na oslavu listopadových narozenin.

22. 11. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

Téma: JAK NÉST SAMOTU A OSAMĚLOST VE STÁŘÍ?

O hledání útěchy a Boží blízkosti ve chvílích, kdy na nás doléhá tíha opuštěnosti. Slovo: Jaromír Pachl s hudebním doprovodem

23. 11. pondělí 14:00 SÁL

HUDEBNÍ KLUB

Zveme vás na setkání spojené s povídáním o zpěvákovi Petru Rezkovi.

26. 11. čtvrtek 10:00 SÁL

PETR VELETA

Jste srdečně zváni na aktivní dopoledne spojené s poslechem hudby, pohybem a zábavou, kterým nás provede pan Petr Veleta.

Roční období

Každé roční období má své charakteristické projevy, svou atmosféru i své poslání.

Jaro je cítit ve vzduchu. Všechno jako by bobtnalo, nalévalo se, pučelo.
Dere se na svět a do světa silou paprsků, s nadějí a očekáváním, bez obav a strachu z mrazíků či jiné nepohody, která může jeho běh nakrátko, nebo dokonce na celou sezonu, narušit či omezit. Jaro se však nevzdává. Vyčkává na svou příležitost a věří, že se počasí opět promění v jeho prospěch.

Léto přináší teplo, dlouhé dny, sílu a většinou i čas odpočinku. I léto však může napáchat škody. A tak stejně jako na jaře příroda pokračuje v ochraně i v létě, čeká a opatruje své plody, aby se dočkaly svého finálně, tedy zralosti. Už ne tak zbrkle, ale trpělivěji, s větší rozvahou a vědomím, že ne všechno lze uspěchat.

Po létě se o slovo přihlásí podzim. Dny se krátí, listy i plody se vracejí k zemi. Nastává čas sklizně. Každý rok je jiný, stejně jako je jiná úroda každého pěstitele. Někdo sklidí více, jiný méně. Někdo se raduje z bohatých plodů, jiný jen tiše počítá, co se neurodilo nebo nestojí za řeč.

Můžeme říci, že každý sklidí, co zasel? Ne vždy tomu tak je. Pravda, říká se, že kozel je nejlepším zahradníkem. Jenže i tomu kozlovi může dojít voda, a pak budou jablíčka malinká, ať se snažil sebevíc.

A nakonec přichází zima. Období klidu a odpočinku, ticha a zdánlivé nehybnosti. Občas udeří mráz, který spálí i to, co ještě mohlo přinést užitek. Přesto má zima v přírodě své nezastupitelné místo. Něco ukončuje, něco chrání a něčemu dává čas, aby mohlo znovu přijít.

Proč jsem si právě v těchto dnech zvolila jako téma tolik známá roční období?
Možná už tušíte. Zkuste se na chvíli zastavit a přečíst si předchozí řádky ještě jednou.
Tentokrát však nemyslete na přírodu, stromy, květy a plody. Myslete na člověka.
Na sebe, na své blízké, na život, který máme za sebou, i na ten, který je ještě před námi.

Vždyť i lidský život se v mnohém podobá čtyřem ročním obdobím. Má své jaro plné nadějí a očekávání, léto plné sil a činů, podzim bilancování a sklizně i zimu, kdy se člověk ohlíží zpět a hledá klid.

Každé období má svůj čas, své kouzlo i svá úskalí. Ne vždy můžeme ovlivnit počasí, úrodu, ani to, co nám život přichystá. Můžeme však ovlivnit, jak se svými dary a možnostmi naložíme a jak budeme hospodařit na svém životním poli.

Ať už se tedy právě nacházíme v kterémkoli ročním období svého života, nezapomínejme, že každé má svůj smysl. A že ani po té nejdelší zimě nemusí být naděje na nové jaro ztracena.

Dagmar Zavadilová

Jak to může být s lidskou moudrostí?

Milé čtenářky a milí čtenáři,

listopad je obdobím, kdy se příroda pomalu ztišuje. Dny se krátí, stromy ztrácejí poslední listy a krajina získává klidnější podobu. Možná nám tím toto roční období nabízí příležitost také na chvíli zpomalit a ohlédnout se za tím, co máme za sebou. Za svým jedinečným životním příběhem, který je plný radostí i starostí, důležitých rozhodnutí i obyčejných okamžiků, jež se postupně staly součástí našich vzpomínek.

S přibývajícími léty se přitom může měnit nejen náš pohled na sebe a svět kolem nás, ale také význam, který jednotlivým životním zkušenostem přikládáme. To, co pro nás bylo kdysi důležité, už nemusí mít stejnou váhu dnes, zatímco jiné věci mohou získávat nový význam. Postupně tak můžeme lépe rozpoznávat, na čem nám v životě skutečně záleží, a hledat způsob, jak se dívat na svou dosavadní cestu jako na celek.

Právě otázkou, jak člověk vnímá a přijímá svůj život v jeho pozdějších etapách, se zabýval také psycholog **Erik Erikson**. Ve své významné teorii psychosociálního vývoje popsal osm vývojových konfliktů, s nimiž se člověk setkává v průběhu života. Pro období pozdní dospělosti a stáří označil jako stěžejní konflikt **integritu versus zoufalství**. V tomto období člověk bilancuje svůj život a hledá způsob, jak přijmout vše, co jej utvářelo – příjemné i bolestné zkušenosti, vlastní rozhodnutí i cesty, kterými se nakonec nevydal. Integrita se rozvíjí tehdy, když dokážeme přijmout svou životní cestu jako jedinečný celek, včetně chyb, zklamání a nenaplněných přání. Neznamená to, že musíme být se vším spokojeni nebo že nás minulost nemůže mrzet.

Jde spíše o schopnost uznat, že náš život měl svou hodnotu i přes to, co se nepodařilo. Naopak zoufalství může pramenit z hluboké lítosti nad minulými rozhodnutími, z pocitu promarněných příležitostí nebo z obav, že už nezbývá dost času na změnu toho, co nás trápí. S příznivým zvládnutím tohoto vývojového konfliktu Erikson spojoval rozvoj **moudrosti**, kterou považoval za jednu ze základních lidských ctností. Moudrost podle něj nespočívá pouze v množství životních zkušeností, ale také ve schopnosti porozumět jim, přijmout je a nacházet v nich smysl.

Časopis Hájek – listopad 2026 – Na slovíčko s psychologyTímto však úvahy o vývoji člověka ve stáří nekončí. Na Eriksonovo pojetí navázala po jeho smrti také jeho manželka **Joan Eriksonová**, která se zabývala psychosociálním vývojem ve velmi pokročilém věku a popsala deváté vývojové stadium. Tomu jí byl inspirací samotný konec života jejího manžela.
Upozornila na to, že s přibývajícím věkem se mohou znovu otevírat i konflikty, s nimiž se člověk vyrovnával v předchozích etapách života, včetně konfliktu mezi integritou a zoufalstvím. Do popředí přitom mohou vystupovat nové výzvy, například ubývání tělesných sil, zhoršující se zdraví nebo rostoucí závislost na pomoci druhých. Přijímat vlastní život s nadhledem a vyrovnaností tak nemusí být vždy snadné. To, co se člověku dříve podařilo v sobě zpracovat, může v důsledku nových okolností znovu vyžadovat pozornost a úsilí. I v takových chvílích však může zůstávat důležitá snaha hledat v životě smysl a zachovat si vztah k sobě samému, který není založen pouze na tom, co ještě dokážeme nebo co už jsme ztratili.

Moudrost tedy nemusí znamenat, že člověk dosáhne trvalého smíření se svým životem a už nikdy nezapochybuje. Může spočívat také v ochotě znovu hledat cestu k jeho přijetí, a to i tehdy, když přináší nové obtíže a změny, na které není snadné se připravit. Nemusí se přitom projevovat jen ve velkých životních rozhodnutích nebo hlubokých úvahách. Může být patrná i v každodenních drobnostech – v trpělivosti, s jakou naslouháme druhým, v pochopení pro jejich odlišné názory nebo ve schopnosti rozpoznat, co má pro nás skutečnou hodnotu. Někdy se může projevit také tím, že na sebe přestaneme klást tak přísné nároky a dokážeme přijmout, že jsme v různých obdobích života jednali podle svých tehdejších možností, zkušeností a představ o tom, co je správné.

I takové pochopení sebe sama může být součástí naší cesty k moudrosti.

Mgr. Václav Koutecký
psycholog

MYSLIVECKÝ TÝDEN

9. - 12. listopadu

PONDĚLÍ + ÚTERÝ po budově DS Háje

od 9:30 do 11 hod. a od 13:00 do 14:30 hod.

DNY MYSLIVECKÝCH SOUTĚŽÍ

disciplíny: hod na jelena i na lišku, střelba z pistole i z kuše, rybolov, skládačka zvířat a poznávání ptactva

STŘEDA od 14 hodin ve velkém sále

MYSLIVECKÝ FILM

ČTVRTEK od 14 hodin ve velkém sále

MYSLIVECKÁ ZÁBAVA

program: vyhlášení loveckých disciplín, další soutěže, občerstvení zajištěno

TĚŠÍME SE NA VÁS!

LISTOPAD

1. Proč se jedenáctý měsíc v roce v češtině jmenuje listopad?
A) Podle toho, že v tomto období v našich krajích masivně padá listí ze stromů
B) Podle staroslovanského boha podzimu a větru jménem Listopad
C) Podle hlavního období sběru spadaného listí na krmení dobytka

2. Který významný státní svátek slavíme v České republice 17. listopadu?
A) Den české státnosti
B) Den boje za svobodu a demokracii a Mezinárodní den studentstva
C) Den vzniku samostatného československého státu

3. Která dvě astrologická znamení zvěrokruhu se dělí o měsíc listopad?
A) Váhy a Štír
B) Štír a Střelec
C) Střelec a Kozoroh

4. Podle slavné české lidové pranostiky přijíždí 11. listopadu svatý Martin na bílém koni. Co tato barva koně v lidové tradici symbolizuje?
A) Příchod prvního sněhu a zimního počasí
B) Čistotu a klid před adventním časem
C) Barvu bílého svatomartinského vína, které se ten den poprvé otvírá

5. V listopadu roku 1989 začala v Československu demonstrací na Národní třídě sametová revoluce. Proč se pro tento převrat vžil právě přívlastek „sametová“?
A) Protože tehdejší opoziční lídři nosili jako poznávací znamení sametové šály
B) Protože revoluce proběhla bez násilí a měla pokojný, hladký průběh
C) Podle krycího jména, které této akci dala státní bezpečnost (StB)

6. Který červený luční květ je celosvětově uznávaným symbolem Dne veteránů, který si připomínáme 11. listopadu jako konec 1. světové války?
A) Rudá růže
B) Vlčí mák
C) Červený tulipán

7. Každý rok v listopadu se milovníci dobrého jídla těší na svatomartinské hody. Která pečená drůbež a jaký typ nápoje k tomuto dni neodmyslitelně patří?
A) Pečená kachna a plzeňský ležák
B) Pečená husa a mladé svatomartinské víno
C) Krocan s nádivkou a teplý jablečný mošt

8. Ve čtvrtý čtvrtek v listopadu se v USA slaví jeden z jejich nejvýznamnějších rodinných svátků. O jaký svátek se jedná?
A) Den nezávislosti (Independence Day)
B) Den díkůvzdání (Thanksgiving)
C) Halloween

9. Které dny v listopadu jsou v našich tradicích věnovány vzpomínce na zesnulé (lidově Dušičkám) a slavnosti Všech svatých?
A) 1. a 2. listopadu
B) 11. a 12. listopadu
C) 17. a 18. listopadu

10. Doplňte tradiční listopadovou pranostiku: Jaký den svatého Martina, ...
A) klepu kosu o kamínka.
B) takový sen se snívá.
C) taková též zima.

Vážení čtenáři a luštitelé,
na otázky v říjnovém kvízu odpovědělo 24 čtenářů.
Deset správných odpovědí:
Ilona Bednářová z A2,
Jan Sedlmayer z A2,
Mgr. Alena Šimonová z A0,

Devět správných: anonym,
Jan Hučín z B1, Marie Paulenzová z B2, Irena Krátká z B0,
Petr Franěk z A1,
Věra Grasevová z B2

Osm správných odpovědí: TÝM A2+A3, Eva Wagnerová z A0

Nejvíce vás potrápili otázky č. 2, 3, 4, 6.
Důležitá informace:
vyplněné kvízy je nutné vhodit do schránky na oddělení A0 ***nejpozději do 18.*** *v daném měsíci. Později vhozené kvízy už nemohou být započítány a uvedeny v časopisu Hájek, a to z důvodu uzávěrky a tisku časopisu.*
Zde si můžete přečíst správné odpovědi:

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. A – podle říji jelenů
2. C – Den vzniku samostatného československého státu
3. B – Váhy a Štír
4. A – V neděli nad ránem
5. A – Rodina patřila k významným prvorepublikovým stavebním a podnikatelským rodinám (např. stavba Lucerny)
6. C – Sudety (Sudetenland)
7. B - Taxisův příkop (Taxis)
8. A – Ve Vladislavském sále
9. B – Karel Čapek
10. B - konec i babímu létu.

Literární dílna

Můj děda z Hrnčíř

Jmenoval se František Hájek, babička byla Karla. Měli malý domek v Hrnčířích. Stál u malého rybníčku jménem Šmatlík.

Hrnčíře nebyly ještě součástí Prahy jako jsou dnes. Byla to malá vesnice s kostelem sv. Prokopa. Raně gotický kostel přestavěný barokně. Nejstarší zpráva o farnosti z roku 1352. Malá hospůdka a velký statek na Drazdech. Malý hřbitov v blízkosti silniční křižovatky Průhonice-Kunratice. Škola byla v nedalekém Šeberově.

V domku žili i moji rodiče. Emilie a Karel Pešťákovi. Těm jsem se narodil 28. února 1939. Byl jsem pokřtěn jako Karel František. Můj děda mě měl moc rád. Byl přítel a kamarád. Prostě milující dědeček.

Čekal jsem na zastávce autobusu, až přijede z práce. Jezdil autem po Praze a okolí. Prahu znal dokonale. Nejen různé benzinky a podniky! Zajímal se o různé památky, báje a pověsti. Ze svých cest mi přivážel různé dárky. Hračky, někdy ovoce nebo sladkosti.

Když si vypil svou oblíbenou kávu, nebylo to žádné preso nebo turek, byla to káva z melty, vzal vozík, kosu a hrábě a jelo se na trávu. Pro králíky a kozu.

Děda měl rád přírodu a její obyvatele

„Teď moc nekřič. Támhle na mezi pod šípkem sedí zajíček. Tak ho nevyplaš. On přišel na večeři. Bojí se, abychom mu všechnu trávu neposekali.“

„Koukej na to pole před námi. Sedí tam hejno koroptví. Můžeš je spočítat.“ „Neboj se, dědo. Já počítat umím.“ Než jsem je spočítal, tak udělaly fr, fr a byly na jiném poli.

Doma měl děda holuby. Ty zobaly zrní z ruky.

V neděli dopoledne jsem chodil s dědou do hospůdky pro pivo. Nechal si jedno dát do půllitru a další tři do džbánu. Mně koupil limonádu. Jednu hned, druhou v lahvi k obědu. Někdy bylo knedlo, vepřo a zelo. Nebo svíčková s knedlíkem a brusinkami. Babička nikdy nezapomněla na šlehačku. Jindy něco úplně jiného. Babička uměla moc dobře vařit. Vždy to bylo moc dobré.

Když jsem nezlobil, tak babička vyndala z kredence dózu, ve které byly cucavé bonbony. Vzal jsem si dva. Jeden hned, druhý na potom. Někdy i tři. Ten třetí byl pro maminku.

Pokračování na straně 8

Nejvíc vzpomínám na předškolní léta

Šlo mi na šestý rok. V sobotu, nebo v neděli mě bral děda na výlet do Prahy. Měl jsem rád zoologickou zahradu. Zvířata, ptáky i hady a želvy. To bylo něco úžasného. Na opice jsem dokázal hledět i hodinu.

Někdy jsme jeli na Petřínskou rozhlednu. Dominantní stavba roku 1891. Zrcadlové bludiště. Síň smíchu. Obraz bitvy se Švédy na Karlově mostě.

Chodili jsme s dědou na Vyšehrad. Do Baziliky svatého Petra a Pavla. Úcta a úžas.
Ve věžích je umístěná zvonkohra. Bazilika byla vystavěna v 11. století.

Děda znal mnoho pověstí a bájí o Praze. Znal i pověst o kněžně Libuši. Její věštbu o Praze. „Město vidím veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkat.“

Kněžna, moudrá kněžna, stála na Vyšehradě a ukázala družině na lesnaté stráně nad řekou Vltavou. „Tam, v lese u potoka, najdete muže, který tesá práh svého domu.“
Na tom místě byl založen hrad a město dostalo jméno Praha.

Děda připojil pověst o Přemyslu Oráčovi. Byl manžel kněžny Libuše. Zakladatel nejstarší české vládnoucí dynastie Přemyslovců.

Děda znal i pověst o Horymírovi a Šemíkovi a jeho hrdinském skoku z vyšehradské skály.
Pověst o Golemovi i Faustovi, o Bruncvíkovi, který získal kouzelný meč a věrného lva.
Má sochu na Karlově mostě. Pověst o Ctiradovi a Šárce a dívčí válce.

Legenda o Bivojovi vypráví, jak okolí sužoval hrozivý obří divočák. Bivoj kance vystopoval. Přemohl. Živého kance naložil na záda a odnesl na Vyšehrad. Za odměnu dostal ruku Kazi, sestry Libuše. Ještě dostal i kouzelný pás.

Chci být jako on

Děda František byl dobrý vypravěč. Nelitoval kroků ani času, když mě vodil Prahou. Ukázal místo, povyprávěl, co se zde stalo. Trpělivě odpovídal na mé otázky.

Odešel v pokročilém věku. Dodnes jsme na něj nezapomněl. Byl pro mě vzor všeho dobrého. Říkal jsem si, že chci být takový, jako byl můj děda.

Čestně mohu napsat, mám čtyři vnoučata a tři pravnoučata. Pokud jsem mohl, udělal jsem pro ně všechno možné. Oni to vědí. Byl bych velice rád, aby na mě vzpomínali jako já na svého dědu Františka Hájka.

Karel Pešťák

pokračování na straně 10

Karel Pešťák u rybníku Šmatlík chytil první rybu

Jak se Hrnčíře za osmdesát let změnily

„V rybníčku byla spousta ryb. Tady, jak rostou ty nízké vrbičky, jsem ulovil svoji první rybu. Vzal jsem na kapra motyčkou, vyhříval se na sluníčku. A to jsem ještě nechodil do školy," vzpomíná Karel Pešťák na to, co se událo před osmdesáti lety na břehu rybníku Šmatlík v Hrnčířích, kde tehdy bydlel s rodiči u dědečka a babičky.

„Říkám mu Šmatlíček. Tudy do něj přiváděl potok vodu, támhle to vytékalo. V rohu bylo rákosí, rostly doutníky, dnes už tam nejsou. Je na co vzpomínat. Třeba, jak jsme prali v neckách, v nichž jsme pak s tátou, tehdy mu bylo tak šestadvacet let, jezdili po rybníčku. Hledali jsme škeble a v nich perly," vypráví o době, kdy byla dnešní část Prahy vesnicí jen s několika popisnými čísls. Oni měli na domě tabulku s jedenadvacítkou.

„A tohle jsou okna, za nimiž jsme se narodil. Když jsem přišel do Domova seniorů Háje, syn mě sem zavezl a já zaklepal na dveře domku, kde jsem desítky let nebyl," líčil pan Pešťák svoje setkání s minulostí. V domku bydlela rodina starších lidí, která mu vstup bez problémů umožnila. Půdorys stavení už ale neodpovídal tomu, co si z dětství pamatoval. Nově je dole přistavěná část, nahoře byla jen půda, dnes jsou tam pokoje. Při naší návštěvě na konci října byl domek vyklizen a opravoval se.

„Jak je ta veranda, tam měl dědeček lavičku, když už byl starší a nepracoval, seděl na ní a koukal na auta. Rád se bavil s lidmi, všichni sousedé se znali. Tady bydleli prarodiče Hájkovi, dál byla teta Srbová, pak byli Vejvodovi, Parisovi a poté už hřbitov," vyjmenovává Karel Pešťák sousedy. Dnes je každý kousek Hrnčíř u silnice zastavěný rodinnými domky, mají upravené zahrady, nechybí chodník, který tu postavili ale až po roce 1989.

Co zůstalo, je zahrada u domku, kde se Karel Pešťák narodil.

Karel Pešťák ukazuje, kde se narodil.

I dnes má stejné rozměry, Hájkovi, jeho prarodiče, tu měli studnu, pro vodu se k ní chodilo do kbelíku, protože vodovod v domku nebyl. Za plaňkovým plotem měli dědeček s babičkou svoje pole, kde pěstovali převážně brambory, řepu, obilí. Všechno pro vlastní potřebu. Veliké pole měli i u místního statku, u Drazd. Ty jsou dnes hlavně plné kanceláři a skladovacích prostor. „Děda choval prase, když byla zabíjačka, tak se naložilo prase na uzení a jelo se do Drazd, kde byla udírna," vzpomínal letos v říjnu muž, který po první třídě, kam začal chodit v roce 1946, odjel žít s rodiči do Děčína.

Do školy až do Šeberova

Škola ale v Hrnčířích nebyla, musel pešky do sousedního Šeberova. Šlapal po hlavní silnici, kde míjel kostel, památnou lípu a pomník padlým v 1. světové válce, to vše zůstalo dodnes. „Chodil jsem do kostela, už nevím, jestli v sobotu, nebo v neděli, v jedné řadě stála děvčata a ve druhé chlapci, když jsme se slušně chovali, dal nám pan farář obrázky svatých," vzpomínal. „A tady po cestě kousek za kostelem byl domek v zahradě, kterému jsme říkali u čarodějnice. Když jsme tam jako děti zalezly, tak nás jeho majitelka hnala pryč. Byla to taková polodřevěná stavba, už tam není."

Zavřená je také hospoda, kam chodil s dědečkem pro pivo a na limonádu, nefunguje už ani malý krámek. „Ten tu za mě nebyl, ani si nepamatuji, kam chodili naši nakupovat." Cestou do školy míjel i zahradnictví, které tu dávno není, u velké křižovatky s cestami do Kunratic a Průhonic - ty zůstaly zachované, ale provoz usměrňuje kruhový objezd - i hřbitov, kde byly pohřbena část jeho rodina. „Když někdo zemřel, v kostele byla mše a po cestě táhli koně rakev, hrála hudba a psi vyli. Náš Haryk, co jsem o něm psal, také," říká Karel Pešťák s tím, že je vše ale pro něho milá vzpomínka.

„Srdíčko mě sem táhne, je to moje dětství."

Jana Hanušková

ROZJÍMÁNÍ

Drazí přátelé,

všichni víme, jak je lidský život složitý. V životě přicházejí různé překážky, problémy, nemoci, různé zklamání, opuštěnost, strach. Sám to stále nějak prožívám.
Pořád jsem ještě v nemocnici. Léčení jde pomalu. Cvičím, řídím se rady fyzioterapeuta. Věřím, že to bude trochu lepší. Víra mě posiluje, víra mě dává nesmírnou naději. Z víry a z naděje vychází optimismus, klid v duši, chuť do života.
Jednou přišel jeden muž na psychiatrii, že má deprese, že si neví rady, jak dál ve svém životě, že je často zoufalý, bez dobré nálady, že ho nic nebaví. Psychiatr na jeho potíže reagoval okamžitě. Řekl mu: Za městem je cirkus, mají tam vynikajícího klauna, ten vás rozveselí, přijdete na jiné myšlenky, bude vám určitě lépe. Ale pane doktore, to je velký problém, ten klaun jsem já. I pro toho klauna, i pro nás, je tady úžasná naděje, a tou nadějí je Boží pomoc, Ježíš Kristus. On je východisko z každé situace, i kdyby byla lidsky neřešitelná.
Pro každého z nás je důležité být v Boží blízkosti v kontaktu s Ježíšem Kristem. A tou nejlepší možností je bohoslužba. Každá návštěva je pro nás prospěšná, poučná, má smysl.
Rád vzpomínám na film „Titanic“. Loď se potápí, lidi běhají z kajuty na palubu, nesmírný chaos, zmatek, lidé se zajímají o materiální věci, aby něco ze svého majetku zachránili. Většina se hrne k člunům. Děti a ženy mají přednost. Ale také se potápí hudební kvarteto. A kvarteto místo paniky hraje tuto úžasnou píseň, píseň naděje, píseň klidu a pokoje. – Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž! V smutcích i radostech mou prosbu slyš. Ať kráčím den co den jen v tobě svoboden, blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž. Vše, co jsem a co mám je darem tvým, tvá láska jediným mým bohatstvím. Tys přítel můj a cíl, já toužím ze všech sil blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž. I když mě sebevíc tíží můj kříž, ty vždy mě pozvedáš, ty potěšíš.
Dej, ať tvé cesty znám, ať po nich nejdu sám, blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž. Nauč mě, Bože můj, tak svět mít rád, jak ten, jenž za hříšné šel život dát. Ať umím bratrem být a s láskou v srdci jít, blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž. V poslední hodině, až přijde čas buď se mnou, Bože můj, buď s každým z nás. Ať smrt se promění ve slavné vzkříšení, blíž k tobě, Bože můj, navěky již!

A k tomu můžeme dodat: Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh. Buď se mnou Pane, v mé tísni. K důležité aktivitě nás vybízí Izaiáš 55,6-9. – Hledejte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko. Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať (změní) své smýšlení, ať se obrátí k Hospodinu a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému – praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho.
Upřímně hledat Boží tvář znamená také opouštět „cesty bez Boha“ – Jaké jsou postoje vůči Bohu? Respektuji jeho požadavky, nebo je kritizuji, nesouhlasím s nimi. A přitom Desatero je měřítkem hodnot pro každého člověka.
– 1. V jednoho Boha věřit budeš. 2. Nevezmeš jména Božího nadarmo. 3. Pomni, abys den sváteční světil. 4. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi. 5. Nezabiješ. 6. Nesesmilníš. 7. Nepokradeš. 8. Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému. 9. Nepožádáš manželky bližního svého. 10. Aniž požádáš statku jeho (podle Ex 20,1-17). Jak žiji ten svůj pozemský život? Ježíš nás upozorňuje: Cokoli jste udělali po jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali (Mt 25,40).
Ale nikdo nejsme dokonalý, všichni máme své chyby, všichni máme různé životní zkušenosti, výchovu. Ale my se nemusíme obávat přijít třeba „ve špinavých šatech“ k Bohu, vždyť on nám chce všechno chybné v našem životě odpustit a dát nám sílu, abychom kráčeli po nové cestě životem. Nikdy není pozdě, než nezačít nikdy. Ježíš utváří svou nejbližší rodinu z těch, kdo plní Boží slovo. Kéž patřím mezi jeho příbuzné…

Váš jáhen Pavel Urban

Rozloučili jsme se:

Jaroslav Benda, Mária Šimoníková, Zdeňka Stará, Olga Kopalová, Věra Adamcová, Ivana Ždimerová

1. **PŘESMYČKY – V NÁSLEDUJÍCÍCH SLOVECH PŘESKUPTE PÍSMENA A ODHALTE TAK NÁZVY HMYZU. Příklad:** KAŠRUBE - BERUŠKA

CIPJEE
VAŽÁK
BVŠÁ
DALKUNKA
VOŠKR
ČERCVK
AMŮR
LAVEČ
MEČKÁL
LINDEMANKA
BĚSELÁK
KŘIKŽÁ

2.SLOVNÍ ÚLOHA - Jedno triko schne na slunci 3hodiny. Jak dlouho bude schnout 6 trik?

a) 12hodin b) 6 hodin c) 3hodiny

3. JAKÉ PŘÍSLOVÍ MOHU POUŽÍT, KDYŽ CHCI ŘÍCT, ŽE:

pokud nejsem pilný, nemohu dostat odměnu.
jen já sám jsem zodpovědný za svou spokojenost.
pokud vstanu dříve, více toho stihnu.

4. K ZADANÝM SLOVŮM NAPIŠTE VŽDY 3 OSOBY (REÁLNÉ NEBO FIKTIVNÍ), KTERÉ MAJÍ S DANÝM POJMEM NĚCO SPOLEČNÉHO.

Televizní seriály:

Zpěv:

Prezident:

Spisovatel:

Kytara:

5. KE KAŽDÉMU SLOVU ZAPIŠTE JEHO VÝSTIŽNÝ PROTIKLAD

CÍL -
MONOLOG –
RÁNO –
LÁSKA –
ROZCUCHANÝ -
MINUS -

ZAHÁJIT –
ODESÍLATEL –
ODPOČINUTÝ –
ZÁBAVNÝ –
CHAOS –
ZRUČNÝ -

6. ZAPIŠTE SLOVA POUZE NA TŘI PÍSMENA, ABY UPROSTŘED BYLA BUĎ PÍSMENO „A“ (např. JAR) nebo „Á“ (např. báj).

-a- :
-á- :

VÝSLEDKY:

1. Jepice, vážka, šváb, kudlanka, škvor, cvrček, můra, včela, čmelák, mandelinka, bělásek, křižák, vodoměrka
2. Správná odpověď je za C) – 6 trik bude schnout 3 hodiny.
3. Bez práce nejsou koláče. Každý svého štěstí strůjce. Ranní ptáče dál doskáče.
4. Např. Zlata Adamovská; Karel Gott; Václav Havel; Milan Kundera; Michal Tučný…
5. Start, dialog, večer, nenávist, učesaný, plus, ukončit, příjemce, unavený, nudný, pořádek, nešikovný
6. Např. jar, bar, car, vál, pár…

Představujeme… paní Marii Lisou

Říjen se v našem domově nesl ve znamení opravdu výjimečné události. Naše klientka, paní Marie Lisá, oslavila úctyhodné 105. narozeniny! K tomuto krásnému životnímu jubileu jí přišli osobně popřát také zástupci městské části Praha 11, včetně pana starosty a pana místostarosty.

Sto pět let života je úctyhodný věk, za kterým se skrývá mnoho vzpomínek, životních příběhů a zkušeností. Při této slavnostní příležitosti bychom vám rádi paní Marii Lisou blíže představili a prostřednictvím několika fotografií se za jejími narozeninami ohlédli.

Narodila jsem se v roce 1921 v Jindřichově Hradci. Po ukončení školy jsem nastoupila do americké firmy Singer, která vyráběla šicí stroje. V důsledku války však firma ukončila svou činnost, a tak jsem si musela hledat nové zaměstnání.
Mým přáním bylo odejít pracovat do Prahy, ale pracovní úřad mi tehdy přesun nepovolil. Během války jsem proto pracovala v gobelínové dílně Marie Teinitzerové.
Po válce se mi můj sen splnil a nastoupila jsem do zaměstnání v Praze jako fakturantka. Právě tam jsem poznala svého budoucího manžela.
Prožili jsme spolu 58 let manželství a narodila se nám dcera.
Dnes mám dvě vnučky a čtyři pravnoučata, která mi přinášejí velkou radost.
Když mi bylo 84 let a péče o domácnost pro nás začala být náročná, přestěhovali jsme se s manželem do domova pro seniory. O rok později manžel zemřel.
Já zde žiji již 21 let a domnívám se, že patřím mezi klienty, kteří v domově žijí nejdéle.
Ani ve vyšším věku jsem se nevzdávala. Po několika úrazech a celkem pěti zlomeninách jsem se musela znovu naučit chodit.
Tato zkušenost mě naučila trpělivosti a vytrvalosti, které mi pomáhají dodnes.

Felix Háj

Školák Kája Mařík

14. Kája dodává Zdeně chuti k jídlu

Kájovi a Zdeně prostřela paní na menší stolek k oknu a hned jim dala na talíře polévku.

„Je dobrá," podotkla, „falešná rybí!" Kája už stál, a Zdeňa vstala také, a hlasitě se pomodlili. Kája si teprve teď uvědomil „falešná rybí". Vida, takoví páni a dobří páni jsou pánovic, a také je u nich faleš. Maminka říká: Od falešného člověka na sto kroků dál! A on tu teď sedí nad talířem falešné polévky. Což jestli z něj také potom bude falešník? A aby to kluci ve škole věděli! Křičeli by za ním. Nemluvte s ním, on jed' falešnou polévku! Tak ta ryba byla falešná! Vida, a vzácná paní z ní dělala polévku! To jistě pán nesmí vědět. Kája byl v hrozných rozpacích. Z talíře to vonělo, nosík lačně vtahoval do sebe lahodný dech, ale Kája přece váhal. Před Zdenčiným talířem stála malinká skleninka s vínem, kterého užívala, aby měla chuť k jídlu. „Kájo, vypij to za mne!" „Toto," řekl Kája.

„A ty to také nepij! Zvykneš si na to a potom z tebe bude stará Hromádková. Víš, ta, jak chodí k Židovi na kořalku a kolikrát se válí v blátě. Náš tatínek říká: ‚Co tahle breberka už natropila zla! Nešťastný člověk, který si na to zvykne.' Teď srkáš vínečko, za čas bys pila z většího víno, a no, jen si vzpomeň, jak jsme sáňkovali, že tam Hromádková upadla, jak byla opilá! Pan doktor tomu říká ‚meducina', ale nevěř tomu! Víno je víno, a ‚meducina' je ‚meducina'. Paní bylo divné, že slyší pořád hovor. Otevřela dveře: „Proč nejíte, děti?" „Prosím, vzácná paní, já bych tuze rád, ale já se toho bojím, když je to falešné." Paní se usmála a vyložila mu, že se tak jen říká. Když někdo chce připravit polévku podobnou rybí a ryby nemá, upraví ji ze zeleniny a jíšky, a tak se chutí svou rybí polévce trochu podobá. Teď už Kája neváhal „Proč jsi, Zdeňo, neužívala?" „Protože řekl Kája, abych to nepila, že by ze mne byla stará Hromádková.

Už to nechci!" A jak viděla, že Kájovi tak znamenitě chutná, pustila se do polévky a šupala, že paní lesní nestačila koukat. Kájovi už zbývalo jen pár lžic, když se zarazil: „To je marný! Nepoznám, co to v ní plave. Kroupy to nejsou, ty jsou větší a tvrdé. Kroupky taky ne, krupice taky ne! Tohle vypadá jako skleněné a spadne to rovnou do ledvin." Paní lesní se smála: „To je ságo, hochu. A kamže to spadne?" „Do ledvin, vzácná paní! Ty nejlepší věci spadnou do ledvin a ty obyčejné do žaludku. Tak vida, ságo. To musím mamince povědět." Dojedli stejně se Zdeňou a paní lesní hned, jak pán do dveří kuchyně vešel, mu tiše hlásila: „Zdeňa snědla talíř polévky bez pobízení a bez užívání. Malaga už nechce. Kája jí řekl, že by z ní byla stará Hromádková." Pan lesní se hlučně rozesmál: „Copak Kája! Ten je nad doktory, a půjde-li to takhle, naučí Zdeňu jíst bez nucení a bude z ní takový kyrys jako on."

Na malém talířku rozkrájela jeden kousíček žlutého, kyprého knedlíku, kousíček masa, pokápla nepatrně rajskou omáčkou. Zdeňa o rajskou nestála. Kájovi rozkrájela čtyři kousky knedlíku, plátek masa a zalila do půl talíře omáčkou. Vešel pan lesní. Kája pozdravil, Zdeňa šla mu vstříc s políbením. „Tak, šohaji," obrátil se pan lesní na Káju, „ať vidíme, jak to umíš pořádat!" Pan lesní sedl k širokému stolu uprostřed. Dnes se mu to moc líbilo. Jindy jak přišel, hned paní naříkala: „Tatínku, Zdeňa nechce jíst polévku. Užívala, ale není to nic platné. Pojď, musí jíst!" A pak to začalo. Zdeňa se ušklíbla, vzpouzela, a jednou tatínek, jednou maminka podávali jí lžíci polévky až do pusy: „Jednu za dědouška, Zdeňo, jednu za babičku, jednu za tatínka, jednu za maminku, jednu za Týnu, jednu —," (za koho honem, přemýšlíval vždycky), — „za Káju."

A vida, „za Káju" Zdeňa spolkla třeba tři. A dnes má ticho. Zdeňa snědla talíř polévky. Víno „malaga" už nebude ani potřeba. Jak řek' Kája, aby to nepila, je konec! A je to šibal! Se starou Hromádkovou vyrukoval. Má konečně pravdu. Ať na to nezvyká! Ale přece se usmíval, když si vzpomněl a přehlížel při tom spokojeně svůj denní list, který jindy nemohl vzít pro samé krmení Zdeni v poledne do rukou. Kája nabral knedlík a omáčku.

Očka mu zasvítila a on řekl Zdeně: „Ta je! A což ten knedlík! Dnes bych ani nepotřeboval zuby. To se mají ledviny dobře. Jez, Zdeňo, ať to nevystydne! Naše maminka říká, že do studeného jídla nic není." Jedl velice způsobně, jak k tomu byl doma veden. Nemlaskal, nekapal po stole, ale přece jedl s takovou nehoráznou

Pokračování na straně 14

chutí, že Zdeňa sáhla po lžičce a najednou jí pokrm zachutnal. „Už mne nedohoníš," řekl Kája, „já už jsem u masa."
Dojedl, když Zdeňa s chutí snědla už poloviču své porce. Na jeho talíři zbyl ostrůvek krásně červené omáčky. Jak mu jí bylo líto! Tou lžičkou to nabírat, pořád by cvakalo, a maminka říká, že má každý jíst pokud možno tiše. Co by řekl vzácný pán? Ten poloukryt rozevřeným listem pozoroval, poslouchal a smích mu cukal rty. Zdenička jedla, už byla hnedle hotova, omáčka na talíři Kájově vábila. „Zdeničko, až dojíš, podívej se tamhle do toho posledního okna a počítej do deseti. Já ti potom něco povím."
Zdeňa rychle dojedla a poslušně otočila hlavičku dozadu a počítala: „Jeden, osm, dva, pět…" Kája zčerstva se otočil po pánovi, ale ten, zdálo se mu, byl skryt za novinami. Kája zdvihl talíř, vypil omáčku a jazýčkem vylízal, že mohl jít talíř rovnou do misníku. Utřel šátečkem rty, postavil talíř a řekl nahlas: „Zaplať Pán Bůh!" Když mu nikdo neodpovídal (pan lesní kousal si rty, aby se nesmál hlasitě), odpověděl si: „Naděl Pán Bůh stokrát víc!" Protože Zdeňa mlela: sedm, dvacet, pět, řekl nahlas: „A deset, a teď ti něco povím."
A Zdeňa se teprve teď obrátila. Kája byl velice rád, že zrovna vcházela paní s polévkou pánovi a sobě, protože si nemohl honem vzpomenout, co by vlastně měl Zdeně povědět.
Za paní šla Týna a nesla jim na talíři trubičky s krémem. Zdeňa volala: „Maminko, já všechno snědla!" Paní zdiveně se podívala po jejím talíři, postavila polévku na velký stůl a vzala oba talíře po knedlících a mase do rukou. Když viděla Kájův jako vymytý, usmála se a řekla: „Chtěl bys ještě, Kájo, maso a knedlík?" Kája se na ni upřímně podíval a řekl: „Jestli vám tam, vzácná paní, ještě kousíček knedlíku a krapet omáčky zbylo, já bych prosil. Masa jsem měl už moc, ale ta omáčka, ta je! Naše maminka také dělá dobrou, ale míň asi sladí. Takováhle přece není." A paní mu donesla ještě dva kousky knedlíku, dala mu větší lžíci a Kája to spořádal jako nic. „A teď, šohaji," řekl pan lesní, „se pusť do těch trubiček!" Trubičky byly žluté jako máslo a vevnitř bílé. Je to krém, nebo není? Doma mají krém černý. Myšlenka bleskla mu čipernou hlavou. Jednou šla vzácná paní do města a měla bílé botky.
Že on tenhle krém bude na bílé botky! Ale že to tak voní? Ten jejich krém nic nevoní. Zdeňa však už se do trubičky zakousla a olízla. „Vem si, Kájo!" Kája opatrně nesl trubičku k ústům. Ale jak ochutnal, neukusoval. Držel trubičku, která mu zavoněla takovou dobrotou, že se bál ukousnout. Držel kousek v puse, a jak se mu rozplizl na jazýčku, posunul trubičku dál, aniž by ji od úst utrhl.

15. Kája otužuje Zdeňu

„Jděte se podívat do dubčí, něco tam kvete!" řekl pan lesní. „A ty, šohaji, dej na tu naši pápěrku pozor, to ti povídám!" Služka natáhla Zdeně přes vlněné punčochy a teplé botičky vysoké kamaše. Přes teplé šaty oblékla jí vlněnou pletenou vestu, přes ni pletený kabátek a na vrch navlékla kožíšek. Zdeňa měla už ručky od těla odtažené a připažit za nic nemohla.
Ale ani nedutala! Věděla dobře, jak to dopadne! Jenom se zamračila, když jí služka natáhla vlněnou čapku přes ouška a kolem kožišinového límce ještě zavázala šálu. „Podívejte se, Zdeničko, na Káju, jak je nasazený a ani nemuká," podotkla Týna. Všichni se mimoděk po něm podívali, a Zdeňa řekla: „Ukaž, Kájo!" Kája vytáhl zpod zašívané vrchní bundičky proužek čisťoučké sice, ale tenoučké košilky. „To je všecko," povídal. „Zdeňa je po nemoci, musí byt oblečena," namítla paní a děti vyšly… „Prosím tě, tatínku, ten hoch nemá ani trika a je tak zdravý."
„Myslím tak, maminko, Zdeňu jsme ne trochu, ale hodně zchoulostivěli. Je mi tuze divné, že nekřičela, když jste ji oblékaly. Půjdu se za chvíli za nimi podívat!" Jak dětem zmizela myslivna z očí, zastavila se Zdeňa. „Tak vidíš, Zdeňo," řekl Kája, „ty tě zas vymustrovaly! Vždyť se nemůžeš ani hnout. Kdybych do tebe strčil, svalíš se jako hrouda. A kdyby na nás vyrazil odněkud pan loupežník, ani bys neutekla. Ruce máš už teď natažené, on by myslil, že se vzdáváš, a propích' by tě jako housenku." Bílá čapka z kučeravých Zdenčiných vlásků zmizela v Kájově kapse. Zmizela tam i šála. Její ručky staly se ohebnější, protože jich netěsnily rukávy kožíšku! Ten už měl Kája přes ruku přehozený a přidal k němu ještě vlněný spodní. „Co máš ještě na sobě?" „Teplou košilku a triko v celku, teplé šaty a tuhle vestu." „Tak ještě tu vestu ukaž!
A teď si sedni tuhle na ten pařez! Stáhnu ti ‚makaše'!" „Kamaše, Kájo!" smála se Zdeňa. „To je jedno, ale překáží to v běhání." Za minutu byly kamaše v druhé Kájově kapse. Kája našel vhodný klacek, navlékl na něj kožíšek, svetr a vestu, a zavolal: „Kdo bude dřív u lípy?!" Rozběhli se pěšinami dolů. Kája tam byl ovšem dřív, ale i Zdeňa se tužila a tvářičky měla červené. Byli

u dubčí. „Heleď, Zdeňo! Sem žádný nepůjde. Já ty tvoje hábky pověsím zatím tuhle na strom.“ „No jo,“ řekla Zdeňa, „půjdeme také k vám, viď?“ „Ju, to půjdeme, ale až se trochu vylítáme.“ Na borovici pověsil kožíšek, na smrček kousek dál svetr, na nízký doubek vestu. „Aby to tak nebilo do očí, kdyby náhodou šel kolem náš tatínek!
Ale vtáhni do sebe vzduch! Cítíš? Jsou tu! Jsou tu někde fialky! Musíme je najít! Proto řekl vzácný pán, že tu něco najdeme.“ A skutečně. Kája našel. Zdeňa trhala a on je vázal v kytičku. „Ty dáš mamince! A víš, proč tu nejdřív kvetou? Proto, že tady rostou malé dětičky, aby měly k čemu vonět.“ Zdeňa vyvalila očka a zadívala se na Káju: „Ukaž mi ty dětičky!“
„Ju, tobě se řekne: Ukaž! Kdybych já věděl, na kterém místě. A jestli ‚doule' při zemi, nebo na stromech! Šel jsem tu jednou s tetou Dvořákovic. Ta sem pro ně chodí. A ona pořád zůstávala vzadu. To ona už měla ňáké vyhlídnuté a věděla, že teta šafářka je bude chtít. Říkám ti, že nic nenesla. Ještě povídala cestou: ‚Ty pořád na mne, abych pospíchala. Šafářka má u nás už dvě bandasky od mléka, a já chytla ve spěchu do tašky jen jednu!'
Nic, jen tu bandasku nesla z domova a druhý den měli u šafářů malou holčičku. Tady ji sebrala, jinde ne. Ale musejí být při zemi, kdepak by teta uměla lézt na strom! Možná, že nějak zticha zahvízdá, jako náš tatínek, když láká ptáky, a ony se odněkud vyhrabou. Jéje, ta malá holka šafářovic byla mrňavá! Jako šťovka! Maminka řekla: ‚Odnes tetě tahle tři kuřata, vyřiď, že ji pěkně pozdravuju, a tomu děťátku udělej na čele křížek a řekni: Požehnej Pán Bůh! A zas jdi!' Strejček se usmíval a řek' mi, abych šel do sednice, že teta si zrovna chvíli lehla, že ji ofouk' od dubčí zlý vítr! Vidíš, zas to dubčí! Byla asi ta malá holka studená a teta od ní nastydla. Já jsem to vyřídil a teta řekla: ‚Copak vaše maminka!
A chceš vidět malou Marjánku? Tamhle se podívej!' Bylo to zabalené v peřině. Než hubička jí koukala a tu měla jako findu. Znáš findu?“ Velké oči Zdeniny mrkly záporně. „No, krejcar. Ten znáš, ne? A finda je polovic krejcaru. Díval jsem se na ni chvíli a povídám tetě: ‚Ona už asi nedejchá. Ani se nehne.' ‚Ale dejchá, řekla teta, ‚jen se podívej!' Ale holka pořád nic.
Tak jsem jí dělal křížek a jen tak docela maloučko jsem ji štíp' do bradičky. Tos měla slyšet, jak začala řvát. Tak jsem se honem vytrousil.“ Za té řeči došly obě děti k široké cestě, která příkře spadala k dolejšímu průseku. „A teď to vezmem ‚doulu' trapem na špagátě, ju?“ Sáhl do kapsy, vypadla bílá Zdenina čapka. Sáhl do druhé, vytáhl šálu a kamaše. „Vidíš, pro ty tvoje krámy se ani k špagátu nedostanu. A také mi to bude vadit při běhání. A co, tuhle jsme to také nechali v lese a zas jsme to našli.“ Zdeňa se jen usmívala.
Proto držela, když ji Týna oblékala. Věděla, že to dlouho na sobě mít nebude. Kája okrášlil nízký smrček. Na jednu větev natáhl čapku, na druhé dvě po kamaši, na třetí otočil šálu. Ovinul se do motouzu, Zdeně dal opratě. Ta vykřikla „hyjé“ a Kája se rozběhl jako bujné hříbě. Házel hlavičkou, vyhazoval nožkama, trhal tělem, škubal napravo, nalevo, Zdeňa výskala, volala „prrrr“, ale Kája to hnal, až kamínky vyskakovaly, a ona za ním. Kája pískal a volal po ní, až doběhli hájovny. Tam bylo ticho. „Ju,“ řekl Kája, „maminka asi šla s nůší, ale nevadí. Sáhl pod plochý kámen u prahu, vytáhl klíč. „Je tu,“ řekl spokojeně. „Ale hned si nesmíme sednout. Když se koníček uběhne a zpotí, musejí 86 ho provádět. Vezmem to pomalej okolo chalupy, aby se v nás pot najednou nezarazil.“
Mírným poklusem uklidňovali rozpěněnou krev, až řekl Kája: „To stačí. Už si můžeme chvíli sednout.“ Vešli do hájovny. „My to nemáme jako u vás, protože jsme než hajnejch a vy pánovic! Ale uklizíno máme vždycky. Maminka kolikrát v noci myje podlahu. Mně se to přeci nejlepší líbí u nás. Máš hlad?“ „No, jedla bych něco.“ „Chceš mléko?“ „Kakao nemáte?“ „Kdepak! Ale my máme moc dobré mléko.
A což ten chleba k tomu!“ „Tak mi dej! Já už mám žaludek docela prázdný.“ „Já taky, Zdeňo!
V ledvinách ještě mám ty trubičky, ale v žaludku také nic.“ Nalil do dvou hrnečků před polednem nadojeného mléka. Zdeňa řekla uznale: „Máte lepší než my. My máme moc sladké.“ „To ti to asi doma sladí, věř tomu, a to nic není!“ Dopili, snědli každý po kousku chleba, o kterém řekla Zdeňa, že je lepší než trubičky, a šli na dvorek. Otevřený mlátek zvábil Kájovu pozornost. Byly tam rozprostřené pytle. „Zdeňo, umíš kotrmelce?“
„Co je to?“ zeptala se. Kája spráskl ruce: „Jéje, Zdeňo, než já z tebe udělám kluka, to bude doba! Ty ale dočista nic nevíš a neumíš!
Jestli chceš, abych s tebou chodil, to se musíš naučit, a potom lézt na stromy a takové všelijaké věci!“ „Ba jo, Kájo, já se tomu naučím, tak ukaž!“

Setkávání se zvířaty. I letos jsme si užili řadu milých setkání se zvířaty, která nám vždy přinášejí radost a zpestření každodenních dnů. Poslední návštěva tohoto roku se nesla v příjemné atmosféře a nechyběli pejsci, kočky ani slepičky. Na další společné chvíle se můžeme těšit.

Chodovská šipka. Zúčastnili jsme se soutěže Chodovská šipka, kde náš tříčlenný tým skvěle reprezentoval náš domov. I když tentokrát na stupně vítězů nedosáhl, radost nám udělal Dominik, který v kategorii doprovodů vybojoval krásné 3. místo. Gratulujeme!

Jihoměstská sociální – sportovní nadšení navzdory počasí!: I letos se konala tradiční sportovní soutěž Jihoměstská sociální.
I když nám počasí příliš nepřálo, našlo se několik odvážných sportovkyň, které se nenechaly odradit a vyrazily soutěžit. Jejich odvaha a sportovní nasazení se vyplatily, domů si totiž odvezly i krásné medaile! Všem sportovkyním moc gratulujeme a děkujeme za skvělou reprezentaci našeho domova!

KALEIDOSKOP

Mezi námi - Mezigenerační setkávání je zpět! V září jsme opět odstartovali naše oblíbená mezigenerační setkávání s dětmi. I v letošním roce se budeme každý měsíc scházet, tvořit a sdílet radost. První setkání se vydařila na jedničku a už se těšíme na všechna další, která nás během roku čekají.

Arteterapie - **Odpoledne plné barev a tvoření**. Naše oblíbená arteterapie je již krásně zaběhnutým setkáním, při kterém si užíváme příjemné chvíle, tvoříme a necháváme volný průchod fantazii. I tentokrát jsme prožili hezké odpoledne plné barev a radosti.

Svatý Martin – tradice, které přetrvaly staletí

Kdo byl svatý Martin?
Svátek svatého Martina slavíme každoročně 11. listopadu. Martin z Tours žil ve 4. století a původně sloužil jako římský voják. Podle známé legendy jednou v zimě potkal promrzlého žebráka. Martin neměl nic, co by mu mohl dát, a tak rozťal svůj vojenský plášť mečem a polovinu daroval potřebnému. Tento čin se stal symbolem dobroty, štědrosti a pomoci druhým.
Později se Martin stal biskupem ve francouzském městě Tours. Proslul svou skromností a péčí o chudé. Jeho svátek připadá na 11. listopadu, kdy byl v roce 397 pohřben.

Proč se na Martina peče husa?
Svatomartinská husa patří k nejznámějším listopadovým tradicím.
Její původ vysvětlují legendy.
Podle první se měl Martin stát biskupem, ale protože o takovou poctu nestál, schoval se před posly do husince. Husy ho svým hlasitým kejháním prozradily. Druhá legenda vypráví, že husy rušily Martina při kázání, a proto si vysloužily trest v podobě pečení na sváteční tabuli.
O tom, jak se stala husa součástí svatomartinského posvícení, vypravuje také pověst podle J. Svátka. Kníže Oldřich prý zabloudil v hlubokých lesích. Nemohl najít cestu, byl vyčerpaný, vyhladovělý a po celodenním bloudění narazil na uhlíře. Ten ho vzal k sobě domů a nabídl mu pečenou husu se zelím. Nevěděl, že jeho host je český kníže. Po husí pochoutce uhlíř vyvedl Oldřicha z lesa, na oplátku kníže pozval uhlíře na návštěvu do Prahy. Tam dorazil uhlíř právě na svátek sv. Martina 11. listopadu. Kníže ho uvítal a pohostil stejně – tedy husou a přikázal, že v tento den se musí v Čechách podávat pečené husa.
Tradice však pravděpodobně souvisí také s životem na venkově. V listopadu končily zemědělské práce, vyplácela se čeleď a odváděly se různé poplatky, někdy i v podobě husy. Lidé si navíc před zimou dopřávali vydatnou hostinu.

Věděli jste, že…?
Při porcování husy dostával nejmladší nebo služebně nejníže postavený sluha (pacholek) křídlo, což doprovázela pověra, „aby při práci jen lítal“. Vyšší (starší) sluha dostával stehno, aby měl sílu na těžkou práci. Hospodář si nenechával nutně jen „zbytek“, ale klíčovou částí pro něj bylo maso z prsní kosti (tzv. kobylka). Z barvy prsní kosti totiž věstil, jaká bude zima (bílá kost znamenala sníh a mrazy, tmavá či namodralá bláto a mírnou zimu)
A využila se i kůže z husích nohou. Ta se dávala do střevíců pod nohy, aby se nepotily nebo mezi prsty, aby nerostla kuří oka.

Odkud se vzalo svatomartinské víno?
Tradice svatomartinského vína je spojená s vinařským rokem a oslavami po ukončení podzimních prací. Vinaři v tomto období ochutnávali první víno z nové sklizně. Na svatého Martina se také často rozhodovalo o tom, zda u vinaře zůstane čeleď i na další rok.
Zvyk připíjet si na Martina mladým vínem má dlouhou historii. V moderní podobě byla tradice obnovena v roce 2005 pod značkou Svatomartinské.
Dnešní svatomartinská vína jsou mladá, svěží a ovocná. Mohou být bílá, růžová i červená a tradičně se slavnostně otevírají 11. listopadu v 11 hodin. K pečené huse se skvěle hodí a společně tvoří symbol podzimních hodů.

Proč Martin přijíždí na bílém koni?
Známá pranostika „Svatý Martin přijíždí na bílém koni“ odkazuje na první sníh, který se v tomto období někdy objevuje. Listopad býval časem přechodu mezi podzimem a zimou, a tak lidé pozorovali počasí a snažili se podle něj odhadnout, jaká bude zima.
Bílý kůň se stal symbolem příchodu zimy, ale neznamená to, že musí 11. listopadu skutečně sněžit. Pranostiky vycházejí z dlouhodobého pozorování přírody, nikoli ze zaručené předpovědi počasí.
Svatomartinské tradice nám dodnes připomínají bohatství lidových zvyků, pohostinnost a radost ze společných setkání. Ať už slavíme u pečené husy, sklenky mladého vína, nebo jen při vzpomínce na staré časy, listopad má díky nim své nezaměnitelné kouzlo

Zdroje: https://www.ceskezvyky.cz/martinska-husa-lidove-zvyky-a-tradice/ ,
https://regiony.rozhlas.cz/svatomartinska-husa-je-tradice-ktera-chutna-dodnes-7418390

INFORMACE Z DOMOVA

Stravovací komise
Další stravovací komise budou **4.11. a 18.11. 2026.** O schvalování nového jídelníčku budou členové stravovací komise předem informováni.

Schůzka důvěrníků s vedením Domova se uskuteční ve středu 4.11. v 10:00 na sále.

MULTISENZORICKÁ MÍSTNOST A0
Připomínáme, že na odd. A0 je k dispozici multisenzorická místnost, která slouží k relaxaci a setkávání klientů. Místnost je odemčená a můžete ji kdykoli navštívit.

HUDEBNÍ PODVEČER NA A3 – Srdečně zveme i klienty z dalších oddělení, kteří si chtějí přijít zazpívat, poslechnout hudbu nebo jen posedět v příjemné atmosféře. V listopadu se na vás budeme těšit 10. listopadu od 17:30 hodin.

MEZI NÁMI – s novým školním rokem se opět budeme pravidelně každý měsíc setkávat s dětmi z MŠ Křejpského a ZŠ Campanus. V případě zájmu o setkávání s dětmi neváhejte oslovit aktivizačního pracovníka. Setkání v říjnu se uskuteční 10. a 19. listopadu.

Listopad

HOROSKOPY

Kozoroh - 22. 12. – 20. 1.
Podzimní dny vás příjemně naladily do klidnějšího módu. Člověk se zklidní a vychutnává si poklidný čas a náladu.

Vodnář - 21. 1. – 20. 2.
Sklenka dobrého vína nebi hrneček čaje a klábosení s přáteli nebo sousedy, to je dobrá volba pro nadcházející dny.

Ryby - 21. 2. – 20. 3.
Nezabývejte se maličkostmi, soustřeďte se na sebe a svůj klid. Dopřejte si pěkný film, či knížku a vychutnávejte podzim.

Beran - 21. 3. – 20. 4.
Jdete svoji cestou a to je dobře, užíváte si život plnými doušky a ani malá osobní nedorozumění vás nerozhází.

Býk - 21. 4. – 21. 5.
Netrvejte za každou cenu na svém, může se stát, že vaše pravda není ta správná . Kompromisy jsou někdy zapotřebí.

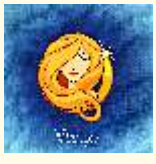
Blíženci - 22. 5. – 21. 6.
S vaší slunečnou povahou jste oblíbeným společníkem. Lidé vás rádi vidí a setkání s vámi je pro ně milé.

Rak - 22. 6. – 22. 7.
Mezi vámi stále něco je, jen tomu chybí správný impulz. Překvapte partnera a připomeňte si první společné chvíle.

Lev - 23. 7. – 22. 8.
Po celý měsíc budete hýřit charismatem a vládnout takovou komunikaci jako už dlouho ne. Nemáte problém okouzlovat.

Panna - 23. 8. – 22. 9.
Malá pozornost partnerovi mu vykouzlí úsměv. Přineste mu oblíbenou drobnost, nebo napište milý vzkaz.

Váhy - 23. 9. – 23. 10.
Sympatie mohou zůstat jen u pohledů, pokud nikdo nic neudělá. Zkuste nenápadný kompliment a sledujte zájem.

Štír - 24. 10. – 22. 11.
Nemusíte vymýšlet velké gesto, abyste partnerovi udělali radost. Milý vzkaz nebo oblíbená drobnost může říct mnohem víc.

Střelec - 23. 11. – 21. 12.
Čeká vás kontakt se zajímavým člověkem, Připravte se. že by mohl ovlivnit váš život v mnoha příjemných ohledech.

Zdroj: horoskopy.cz